

L'altra 'Moreneta', la que tots ignoren

- La nau és una mostra material insòlita de l'expansió mercantil de la Barcelona del segle XIII
- L'embarcació serà restaurada a Girona i s'exposarà al Museu d'Història de la Ciutat

MAURICIO BERNAL

Les set, les vuit, les nou del matí d'un diumenge qualsevol. Centenars de pelegrins s'amunteguen als peus de Monserrate amb la decisió de conquistar el turó caminant. El camí empedrat que envolta el vessant i condueix fins al cim no es diferencia gaire dels monòtons i palpitants camins de formigues. La majoria puguen amb la finalitat de pregar davant la imatge del Senyor Caigut: per demanar-li fortuna, salut, diners, per fer-li promeses a canvi de favors.

El Crist a qui milers de persones veneren presideix l'església blanca inconfusible que amb el temps s'ha convertit en el símbol de Bogotà, monument visible des dels quatre punts cardinals i immillorable terrassa per observar la capital. El passadís central del temple es queda curt els diumenges, els fidels fan fila, s'amunteguen, generalment passen de llarg per la capella que alberga la segona figura religiosa del lloc: una rèplica exacta de la Mare de Déu de Montserrat. La *Moreneta*.

Gairebé ningú sap qui és la *Moreneta*, i gairebé tots els que es prenen la molèstia de fer-hi un cop d'ull es queden estranyats per la mera existència d'una verge fosca. Més escassos fins i tot són els que saben que la bandera de ratlles vermelles i grogues que reposa al costat de la verge negra és la senyera catalana, i la prenen en general per la molt semblant bandera de Bogotà, que també és vermella i groga. Tot a la petita capella de la *Moreneta* resulta en resum bastant exòtic, encara que en el fons la seva presència en aquest lloc no és tan rara: de rèpliques com la de Monserrate també n'hi ha al Perú, Cuba, Veneçuela i Guatemala, producte del costum d'importar ídols tan arrelat en l'època de la colònia.

Però no tots puguen a Monserrate a resar, no tots ho fan a peu i per descomptat no només els diumenges. Situada a 3.200 metres d'altura, el cim del turó és el lloc amb millors vistes de la capital colombiana, i els dies clars es poden veure fins i tot els pics blanquinosos del Parque de los Nevados, a uns 300 quilòmetres de distància. De manera que hi ha els que hi puguen per diversió, per turisme, per observar des de dalt la gran ciutat, per fotografiar un bon capvespre i per complir amb un ritu antic: prendre's a mitja tarda una xocolata *santafereña*. Berenar típic.

Hi ha dos restaurants enfilats sobre l'abisme de l'altiplà capitalí que gent de Bogotà i turistes visiten o bé per berenar o bé per sopar. Són cars, són bons i són romàntics, sobretot de nit, i són des de fa anys el lloc on els nòvies porten les nòvies a proposar-los matrimoni. Nòvies amb diners, és clar. La romeria dels diumenges és popular, la de les nits de divendres i dissabte ni tan

sols és romeria. Els diumenges s'hi puja a peu (alguns, els més creients, els més fanàtics, els més desesperats, ho fan de genolls); de nit s'hi puja en funicular o en telefèric i es beu xampany mentre la ciutat, a sota, es va fent més gran. O sigui, que Monserrate és per a tots.

El santuari va ser fundat el 1640, amb la *Moreneta* en una de les capelles laterals; la *Moreneta* que pocs veuen, que pocs entenen, que està condemnada des de sempre a ser comparsa del Senyor Caigut.